

Wà leuk aamel hee, en uh, veraal deurgaon, hoor!

“Ja mevrouw, u hebt gelijk! Correct Nederlands spreken én schrijven is uitermate belangrijk, dat vind ik ook. Sterker nog, ik ben meer dan dertig jaar werkzaam geweest in het onderwijs, waarvan een groot deel als extra leerkracht om anderstalige leerlingen zo snel en goed mogelijk Nederlands te leren!” Ze kijk me hêêmel verbouwereerd aan daer op die zaeterdagmiddag in ’t Slierechs meseum waer ’t mijn beurt is om wat over en in ’t Slierechs te vertelle.

“Maor,” schaokel ‘k gelijk over naer ’t Slierechs, “ik vingk ’t Slierechse diëlect nè zô bij ons Baggerdurrep hore as de Waotertoren, de Grôôte Kaarek en de spoorbrug! Bovendien is ons Slierechs aareg bezonder, hoor; d’r zijn aanderande verschille met ’t Paopendrechts of Giessendams. Soms zijn bepaolde kenmaareke van ons taolgebruik trug te voere naer ’t Middelnederlans uit de Middelêêuwe. Onze waarekgroep perbeert ’t Slierechs vast te legge zôôazze me dat deur onze familie nog hebbe hore praote en zôôas sommiges ’t nou nóg zegge. Dà doe me nie allêên deur dut soort prizzentaosies, mor ok mè cd’chies, verhaole op Maareweraodio, mè boeke én verhaoltjies in de Maarewestreek. Onderlest is ons duzenste verhaoltjie verschene en dà ken allêên mor dankzij aal onze trouwe lezers en schrijvers. Over oorlogge en vorstehuize is al zat geschreve. Wij perbere ’t gewone leve te beschrijve van vroeger, mor ok van nou, want dat wor ommers ok geschiedenis. Hoe leuk zou ’t nie weze azze wij nou verhaoltjies van onze overgrôôtouwers zouwe kanne leze in heullieze taol over aalledaegse dinger!” Die mevrouw lôôp naedenkend en knikkend deur om de foto’s van d’n Ouwe Uibraaijing te gaon bekijke.

Met aanderes praote we bij ’n baksie en ’n koeksie in de koffiehoeke wat nae over nommer 1000 in deuze krant. Dat ’t zô leuk was dat twêê medewaarekers van de Maarewestreek, Marja en Arco de moeite hadde genome om dat uitgebraaid met ons mee te komme viere. Dà ze nie mè lege hande kwamme, mor met ’n grôôte taort en flesse wijn. Dà verlege maokende stuksie van Huibpe in de krant, de felicitaosiepost en netuurlijk nie te vergete ’t aangebôôje dineechie dat aareg wor gewardeerd! Tja, en dat aamel omdà we d’r gewoon lol in hebbe om met onze gezaomelijke liefhebberij bezig te weze. ’t Kan me zô verbaoze, dat iets waer ie toevaallig êêne keer op af gegaon ben, zô ’n grôôte rol i je leve ken gaon speule. Lief en lêêd hebbe we mè mekaor gedêêld, vreugde en verdriet. Leveslange vriendschappe zijn d’r uit voort gekomme. Daer komt die bovegenoemde mevrouw weer aan. “Wà leuk aamel, hee!” Ze schudt me krachtig de hand. “En uh, veraal deurgaon, hoor!”

Korsjonno